

ЗИМНИ БУРИ

Winter 3

WINTER STORMS © 2016 by Elin Hilderbrand
Winter 3

© Надя Баева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4859-2

ЕЛИН ХИЛДЕБРАНД

Зимни бури

Превод от английски:
Надя Баева

*На „малкия“ ми брат Дъглас Кларънс Хилдебранд,
Синоптика*

ΠΡΟΛΕΤ

МАРГАРЕТ

Ето един малко известен факт за Маргарет Куин: тя харесва някои новинарски репортажи повече от други. Последни в списъка ѝ са терористичните атаки, безразборната стрелба и... изборите. На Маргарет всекидневно ѝ се налага да се бори със своето безразличие. Била е в приятелски отношения с последните трима президенти и преобладаващото ѝ чувство към тях не е било страхопочитание или възхищение, било е състрадание. Да си президент на Съединените щати, е най-стресиращата и неблагодарна работа на света и Маргарет не може да си представи защо някой би се заел доброволно с нея. Толкова по темата.

Любимата новинарска тема на Маргарет е – дали някой ще го повярва – времето. Скучната, прозаична тема на времето, към която прибягваш, като няма за какво друго да говориш, в съзнанието на Маргарет е удивителен всекидневен феномен, пренебрегван и приеман за даденост. Маргарет го обича във всичките му проявления: урагани, торнада, виелици, гръмотевични бури и върховния катаклизъм – земетресение, последвано от цунами. Това може да изглежда садистично, но макар тя да скърби за всеки изгубен живот, заинтригувана е от науката зад всичко това. Времето е физическото проявление на мощта на земята. На Маргарет ѝ харесва също неговата неподатливост на пред-

сказване. Метеоролозите може и да са близо до истината, но гаранции няма.

Светът по мнение на Маргарет е пълен с изненади.

Кели Куин, бившият съпруг на Маргарет, има рак на простатата. Диагностициран беше точно преди Коледа, което доведе до поредния приглушен и унил празник. Маргарет беше изкушена да вземе отпуск от телевизионната мрежа, за да организира грижите за Кели, но Мици, напусналата го за известно време съпруга, се върна в лоното и сега е поела всичко в свои ръце. След двадесет години на едва прикривана вражда Маргарет и Мици са стигнали до примирие, граничещо с приятелство, и Маргарет иска да запази нещата така, поради което се държи на известна дистанция. Всеки ден, понякога по два пъти, Маргарет получава информация от дъщеря си Ава. Ракът на Кели е овладян; няма метастази. Пет дни седмично той отива до Кейп за лъчетерапия. Повечето пъти Мици го придружава, макар да не крие факта, че според нея лъчетерапията е твърде агресивно лечение. Би предпочела холистично третиране с билки, отвари от кейл, масаж, енергийни упражнения и сън.

Маргарет си прехапва езика.

Едно нещо, за което тя знае, че ще накара и Кели, и Мици да се почувстват по-добре, е получаването на конкретни новини за сина им Барт, изчезнал в Афганистан от декември 2014 година. Първата работа на Маргарет всяка сутрин е да провери компютъра си за сведения от Департамента по отбрана. Един войник от взвода на Барт, Уилям Бърк, е успял да избяга, но продължава да е в болницата „Уолтър Рийд“ в Бетезда. Претърпял е животозастрашаваща травма на главата, тъй че в Депар-

таментата по отбрана нямат нова информация за местонахождението на взвода, нито дори дали хората от него още са живи.

Но Маргарет предполага, че скоро ще го научат. Стига младежът да оживее.

Зимните месеци са меки, добре дошла промяна от миналата година, и пролетта пристига точно навреме през втората половина на март. При това не е някаква фалшива пролет, а истинска, от онези, дето ги рисуват в книжките с илюстрации – със зайчета, напъпили дървета, деца на люлки. Апартаментът на Маргарет е с изглед към Сентрал Парк и до първи април паркът представлява плътен зелен килим, акцентиран с цветни петна – лехи с лалета, нарциси, зюмбюли, ириси. По езерото Консърватори плават модели на яhti. Нощем ваят проливни дъждове, тъй че, когато сутрин Маргарет излиза от жилището си и се качва в чакащата я кола, шофирана от Раул, градът изглежда лъскав, все едно е лакиран, и въздухът се усеща невероятно чист.

Хубава пролет е. С Кели всичко ще е наред, казва си Маргарет. Патрик би трябвало да бъде освободен от затвора на първи юни. Вече разполага с немалко инвеститори и възнамерява да създаде своя собствена бутикова компания за инвестиции. Маргарет няма представа как е успял да го постигне, докато е зад решетките. Накара ла го е да обещае, че занапред всичко, което предприема, ще е законно.

Женевив, внучката на Маргарет, расте и се променя с всеки ден. Вече може да седи, а технологиите са толкова напреднали, че когато Маргарет и Кевин се свързват по ФейсТайм, Маргарет може да маха и да гука на Женевив,

да я гледа как се смее. Кевин и Изабел са заети с хотела, който благодарение на хубавото време е изцяло запълнен още от средата на март.

Но онова, което истински обагря в розово света на Маргарет, е, че тя е влюбена. Доктор Дрейк Каръл се е превърнал от някогашния любовник в неин постоянен спътник, най-добър приятел и годеник. И двамата са си обещали да освободят време за отношенията си да се развият и процъфтят. Маргарет се е питала дали ще е способна да удържи на обещанието си, после се е чудила ще успее ли Дрейк да удържи на своето, но е останала приятно изненадана от това колко естествено е станала отново част от двойка. В работните дни вечер остават в апартамента на Маргарет, а през уикендите са в този на Дрейк. Вечерят в ресторанти из центъра, избирани от Дарси, асистентката на Маргарет, която е истинска магьосница в уменията си да надушва най-забавните и прекрасни места в града – „Лайън“, „Саксън енд Пароул“, „Джефрис Гросъри“, „Ънкъл Бунс“. Три пъти са ходили на театър, тренират един до друг във фитнес залата; в неделя си поръчват за вкъщи виетнамска храна и гледат стари филми. Дрейк изпраща цветя на Маргарет в студиото; пише ѝ със сапун „Обичам те“ на огледалото в банята. Маргарет е напълно очарована. Когато си влюбен, всеки ден е като подарък, чакаш да бъде отворен.

Ава, дъщерята на Маргарет, иска само двете да пътуват някъде, преди Маргарет да се омъжи. Ще е моминско пътуване, което да отпразнува края на свободата на Маргарет, така казва Ава.

Маргарет не приема идеята с особено въодушевление. Последното, което ѝ е нужно на нейната възраст,

е моминско празненство. Припомня си силно пиянска вечер преди близо четиресет години, когато е бродила из Уест Вилидж със своите шест шаферки. Алисън, водачката им, бе настояла да се отбият в бар с музика на акустична китара, след което имаше второ настояване – Маргарет да се присъедини към певеца (сладур с коса до раменете и палави пламъчета в очите) на сцената, за да изпеят „Американски пай“. Маргарет толкова силно впечатли публиката и оркестъра с гласа си и със знаенето на текста, че всички се изправиха да я аплодират, а солистът я попита дали може да я отведе у дома.

Не, отвърна Маргарет. Беше истински сконфузена. *Аз съм тази, която ще се омъжва.*

Очевидно каквато и да било обиколка с Ава щеше да е много далеч от подобни преживявания, но на нейните години дори самата дума „моминско“ кара Маргарет да настръхне.

Ала ето че един ден на бягащата пътека Маргарет е връхлетяна от осъзнаване. Това предлагано пътуване не е за Маргарет, а за самата Ава.

Дъщеря ѝ има нужда от нея.